FCI World Rescue Dogs Championship 2022, Italien 17. – 22. August 2022

Skrevet af: Pia Johnsen

Min rejse til dette verdensmesterskab begyndte en mandag i august 2014, hvor jeg tilbragte 8 timer på skadestuen, mens jeg ventede på resultatet, at jeg havde brækket ryggen under weekendens træning i Tinglev.
I løbet af den weekend havde jeg indset at min 3-årige Entlebucher aldrig ville blive glad for at træne eller finde mennesker. Nu besluttede jeg, at hun skulle have en god familie og jeg måtte finde en anden race. Ugen efter havde min hund fundet en god familie og jeg var i gang med at undersøge om en Working Kelpie (WK) kunne være noget for mig.

Gipsy i sin nye familie

Jeg havde mødt et par WK på søk-lejr i Sverige og en ven i Holland havde en. Jeg besøgte et par opdrættere i Holland og oplevede forskellen på agility linjerne og de rene hyrdelinjer.
Da jeg mødte de hyrdende hunde faldt jeg for racen. Det var sociale, venlige hunde, der kunne arbejde sammen og selvstændigt. De havde et langt udløb, gøede, når der kom nogen, men lå og sov på mine fødder, når vi drak kaffe. Jeg var med i arbejdet med at samle en flok får.

Tilfældigvis var der blevet parret en tæve i Danmark og herfra fik jeg Monty. Han har australsk far og amerikansk mor. Da han var 5 uger gammel, kunne han kravle op på min skulder og slikke mig bag mit øre. Det er stadig hans bedste belønning.

Montys mor og far

Min plan var at deltage med ham i ruin ved IRO VM i 2020, men Corona ændrede alt.
Via mine venner i Tyskland fik jeg trænet og bestået Områdesøg A og B. Den øvelse holder Monty mest af. Han elsker at finde mennesker som han kan se.

Da jeg læste reglementet for FCI individuelle verdensmesterskab besluttede jeg, at nu skulle han lære at gå spor. Det havde jeg opgivet et par gange. Han havde alt for meget fremdrift. Nu startede vi helt forfra og efter et års træning lykkedes det at bestå Spor B og vi var dermed klar til at deltage i klassen Universal. Dermed får vi både et ruinsøg, et områdesøg, et sporsøg og en gang lydighed/færdighed i Italien.

På FCI-hjemmeside fandt jeg tid og sted for det individuelle VM 2022, men de eneste informationer jeg ellers kunne finde, var via opslag på Facebook.

I april fandt jeg skemaet til den foreløbige tilmelding på den nævnte hjemmeside og efterfølgende blev den endelige tilmeldingsblanket også offentliggjort her.

Jette Aleksandrovietz lod sig heldigvis overtale til at hjælpe mig som teamleder og Nikolaj Kaae besluttede også at deltage i ruin.

Da vi kunne forvente temperaturer på over 30 grader og både Monty og jeg har det svært i varme, blev mit primære fokus at få os vænnet til varmen. Derfor passede det fint med først en uges træning med REDOG i Schweiz med en efterfølgende uge i Mosbach.
Begge disse uger bød på høje temperaturer, hvilket sled meget på hundenes poter. Jeg begyndte at smøre Montys poter med en fed håndcreme efter hvert søg og dagligt, da jeg var hjemme igen.
Hans poter var fine igen efter en uges tid.

På vejen til Italien brugte vi lige 4 dage i Malchin for at komme tilbage til varmen.
Træningsmæssigt var emnerne motivation og fokuseret halsgivning.
I Italien havde jeg en lejlighed fra lørdag og søndag ankom Jette med sin datter og flyttede ind i det andet soveværelse. Det var rigtigt hyggeligt.

Via arrangørerne havde jeg fået kontakt til to ruin træningsområder og tirsdagen gik med træning for både Monty og Mazer.
Om formiddagen havde vi flere italienske hjælpere og aftenen måtte vi klare os selv, men her var også alle de forhindringer vi skulle bruge til lydigheden.
Da temperaturen kom op over 30 grader, trænede vi fra kl. 8 til 11 og igen fra kl. 17 til 20.

Onsdag formiddag mødte vi til indskrivning og dyrlægekontrol og nu kom Jette på arbejde.
PostNord havde ikke fået leveret en DKK resultatbog til Niko og han skulle aflevere den for at måtte starte. Heldigvis var DKK klar til at hjælpe og sendte billeder af en resultatbog til ham, så vi kunne forsætte til dyrlægekontrollen.
Min bil ville ikke køre fra stadion. Startmotoren var kaput. Heldigvis var der en hjælpsom italiener som fandt et værksted til mig og Jette havde lejet en bil i lufthavnen, så jeg klarede mig indtil min bil igen, var klar fredag eftermiddag.

Efter et møde for teamlederne var der en forevisning af lydighed/færdighed, så vi kunne se øvelsesrækkefølge og placeringerne på banen. Derefter var der lodtrækning. Jeg skulle trække lod som den første, men da jeg var den eneste der stillede i Universal klassen, var der kun én flaske at trække.
Niko trak nummer 63 og skulle have lydighed torsdag kl. 17.30 og ruin lørdag kl. 10.40. Det var desværre samtidig som jeg skulle på. Jeg startede med lydighed torsdag kl. 8.00, ruin kl. 17.20, områdesøg fredag kl 11.20 og spor lørdag formiddag. Der er ofte en ekstra sporlodtrækning på dagen

Indmarchen startede pludselig et kvarters tid før planlagt, men vi var klar og temperaturen var fin ved 20-tiden.

Torsdag morgen trak skyerne sammen. Jeg var klar ved stadion kl. 7 og 07.50 fik vi lov til at gå ind på en opvarmningsbane. Det var begyndt at regne og det tordnede i det fjerne. Monty kan ikke lide tordenvejr, men vi holdt modet oppe. Jeg skulle starte med langtidsafdækningen og nu var det skybrud. Jeg var gennemblødt inden jeg nåede til mit ståsted og Monty havde også rejst sig, så vi brugte tiden på at hygge os, mens det lynede og tordnede.
Fordelen ved lyn er, at man ved at der kommer et brag der kunne overdøve skuddene. Apporten var en glat aluminiumsflaske med vand i og bordene var næsten usynlige, men Monty kom igennem alle øvelserne, med de fejl det giver, når man er presset af regn, lyn og torden. Vi endte med 64 point.

Det nåede at klare op før eftermiddagens ruinsøg og her kom der også en let vind fra søgeområdet. Opgaven var et jordskælv og 3 områder der skulle gennemsøges. Man måtte kun stå på pallerne, der var placeret ud for hvert område. Det var en garage, bilværksteds område, et kontorområde og en skole. Der var lukket for el og gas.
Søgetiden på 30 minutter startede, da jeg stillede mit første spørgsmål: Hvornår var det sket?

Jordskælvet var sket kl. 7 og jeg valgte at starte i garageområdet, der åbnede kl. 7, derefter søge kontorerne og slutte i skolen. Monty havde allerede den første figurant i næsen og indenfor det første minut kom det første vov. Desværre forsøger han ofte at komme tættere på, når han er i nye områder, så dommeren vurderede markeringerne i et lille god og den sidste i utilstrækkeligt. Da var Monty også blevet lidt for varm, selvom der kun var gået 10 minutter fra jeg havde startet ham. Det blev til 150 point og klapsalver fra tilskuerne.

Fredagens områdesøg var i et meget varierende område. Der var ikke mange der havde fundet alle figuranterne om torsdagen og tidsplanen var røget, da næsten alle brugte hele tiden. Jeg kom også først i gang efter kl. 12. Det var holdt op med at regne og der kom lidt vind fra forskellige retninger en gang imellem.
Opgaven var en kollision mellem nogle paraglidere.
Jeg valgte at gå med uret og sendte først Monty til venstre og derefter langs vejen. Jeg ville undgå at kalde på ham, da området var virkelig uoverskueligt, men fyldt med små stier, så han kunne komme rundt. Første figurant fandt han fint indenfor de første 3 minutter. Den næste lå ved en bæk og her valgte han at stå på den spang, der lå over bækken. Det kostede et point. Begge figuranter var helt dækket af presenninger og ikke kontaktbare, men Montys arbejde var perfekt. Jeg hold vandpause jævnligt, når han kom hen til mig, men tiden var ved at løbe ud.

Da vi nærmede os den eneste sti i området løb han pludselig med vinden ud af området og for første gang kaldte jeg på ham. Det skulle jeg ikke have gjort.

Monty var svær at holde i området og senere fandt jeg ud af hvorfor. Den sidste figurant sat i et presenningskjul godt 2 meter oppe i et træ, så det var den fært han forsøgte at udrede. Det gav jeg ham ikke lov til, så vi endte med 138 point. De sværhedsgrader jeg har mødt i det sydlige udland, er svære at træne herhjemme, men jeg lærer noget hver gang.

Lørdag morgen kl. 0815 skulle jeg møde til lodtrækning om hvem der skulle have dagens første spor. Der var endnu ikke nogen, der var kommet igennem deres spor, men vejret var slået om, så der var ikke noget regn i dag. Jeg trak det sidste spor og skulle starte kl. 11. Der var modvind, så Monty havde ID genstanden i næsen inden jeg sendte ham. Han blev trukket et point fordi han lige samlede den op inden han lagde sig. Jeg har endnu ikke fået lært ham at det må han ikke. Efter lidt søgen fandt han sporet og der gik derudad. Pludselig svingede han til vestre, men uden spor. Han rodede rund også til højre, men besluttede sig endelig til at fortsætte fremad og over en grøft. Her drejede han igen til venstre, over en ny grøft, slog lige med hale og drejede igen til venstre, hvorefter jeg blev stoppet. Det gav 33 point. Halvdelen af sporhundene fik færre.

Jeg tror at det var færten fra første genstand, der slog ham af første gang og da han så fik en idé om hvor sporlæggeren var og hvor sporet endte, valgte han at springe over størstedelen af sporet.

Det var synd at ingen af de 8 sporhunde kom igennem deres spor. Dermed blev der ingen verdensmester i Spor ligesom jeg også skulle havde bestået alle 4 dele for at blive verdensmester i Universal klassen, men det var en oplevelse at få prøvet det hele.

Jeg nåede desværre ikke at se Niko i ruinen, men det var gået rigtig godt. Med 191 point i ruinen og 73 point i lydighed/færdighed lå han på en delt 3. plads. Der manglede endnu en par deltagere med en bedre lydighed, så den placering kunne ryge.

Lørdag aften holdt vi en lille afskedsmiddag for holdet og nød det italienske køkken. Vi ventede stadig på de endelige resultater. Kl. 23.00 lå resultaterne endelig på hjemmesiden og vi kunne konstatere at Niko blev nr. 3, da han havde et bedre ruinsøg end Sloveneren, der også havde 264 point.

Søndag skulle vi være klar til indmarch kl. 10.00, men arrangørerne var let ikke klar. Solen stod højt fra en skyfri himmel og hver eneste skyggeplet blev besat af enten en hund eller et menneske. Der var heldigvis et sted vi kunne købe vand og vi havde også taget vand med til hundene.
Vi fik også snakket en del med vennerne fra de andre lande. Det er der generelt god tid til og selv om der er en konkurrence, så kan vi hygge os med hinanden og måske også skabe nye relationer.
Endelig var alt gjort klart og vi gik ind på stadion til de mange taler og til sidst præmieoverrækkelsen til verdensmestrene i områdesøg og ruinsøg samt vinderne i holdkonkurrencerne i alle 3 dicipliner.

Det blev en festlig afslutning, hvor de rød/hvide farver blev synlige.

